

[Fr. Dalgaard.]

Glæde, hvis det var lykkedes at træffe Bestemmelse om, at ogsaa disse Skatter kunde bortfalde. Det lykkedes ikke.

Det lykkedes heller ikke at faa Familier med kun 2 Børn anerkendt som børnerige, men i Udvalgsbetænkningen er der dog med Tilslutning af Ministeren fremsat Udtalelser, der turde lade formode, at man, naar man har faaet mættet Markedet med Lejligheder til børnerige Familier med mindst 3 Børn, ogsaa vil kunne tage dette Spørgsmaal op, og der er for øvrigt sket nogen Forbedring med Hensyn til Huslejetilskuddet til enligstillede Forsørgere med 2 Børn. Jeg vil mene, at man i den kommende Tid maa løse dette Spørgsmaal, fordi der paa mangfoldige Maader er Trang til, at Begrebet „børnerige Familier“ udvides.

Spørgsmaalet om at give Lejere en vis Renteret har været Genstand for megen Drøftelse i Udvalget; det var et af de principielle Spørgsmaal. Det lykkedes ikke for mit Parti, der ønskede, at dette Spørgsmaal helt skulde tages ud af Loven, at trænge igennem hermed. Vort Standpunkt er dette, at de Midler, det Overskud, de Besparelser, der indvindes gennem Byggeriet, skal gaa til Boligformaal, skal bruges til Nybyggeri og ikke gaa til de enkelte Lejere. Jeg erkender og gjorde det ogsaa ved første Behandling, at den begrænsede Renteret, der var og er i Lovforslaget, er af meget ringe Betydning, og at der stadig gennem Opsparing i Byggeriet vil være meget store Midler til Boligformaal, altsaa til det egentlige Formaal, som vi tilstræber. Men den begrænsede Renteret, der er givet, er for det første, synes jeg, ulogisk, og den er for det andet meget besværlig for dem, der skal administrere denne Ordning. Nu er Retten ikke direkte givet ved selve Lovforslaget, men ved de Mønstervedtægter, der følger med som et Bilag til Lovforslaget, og jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister vil tage de Raad og Henstillinger paa det Punkt, der gives i Betænkningen, op til alvorlig Overvejelse, saadan at man slipper lettest muligt gennem det besværlige Apparat, som Loven foreskriver med Hensyn til denne Rentetilskrivning. Det udtales i Betænkningen, at man ikke mener, der vil kunne indvindes noget afgørende mod, at denne Rentetilskrivning foregaar hvert 5te Aar, og ikke hvert Aar, og jeg haaber, at man i Myndighedernes Behandling af disse Mønstervedtægter vil fastslaa dette. Det betyder en Lettelse for dem, der skal foretage disse Rentetilskrivninger, det betyder en meget stor Lettelse, at for at der skal

kunne foretages en Tilskrivning paa en Beboers Konto — det er Udvalgets Mening med dets Bemærkninger —, skal han være Beboer efter de 5 Aars Forløb, og hvis han er flyttet, inden en saadan Periode udløber, skal der ikke tages Hensyn til ham.

Mønstervedtægten maa altsaa paa dette Punkt undergaa en Ændring, ikke alene med Hensyn til det ene Aar, der forandres til fem, men der tales om Beboere, som bor der ved Aarets Udgang, og der maa altsaa finde en virkelig redaktionel Ændring Sted, saadan at man undgaar at skulle opsøge Personer, der er bortflyttet, og regne nogle Øre ud til dem. Det maa blive en virkelig praktisk Foranstaltning, for saa vidt man overhovedet kan tale om en praktisk Foranstaltning i Forbindelse med denne begrænsede Renteret for Lejere. Det er mig stadig uforstaaeligt, at man vil gennemtrumfe denne Ret for Lejere i sociale Selskaber, men ikke for Lejere, der bor i private Huse. Jeg har aldrig forstaaet denne Skillelinie, men i den endnu mere begrænsede Form, disse Bestemmelser har faaet, har vi — under Hensyn til, at der ikke i Øjeblikket er en Boliglov, under Hensyn til Betydningen af, at saa mange som muligt stod bag dette betydningsfulde Lovarbejde — afstaaet fra at stille Ændringsforslag paa dette Punkt og tilslutter os altsaa Lovforslaget, som det nu kommer til at lyde.

Jeg forstaar i denne Forbindelse ikke det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzens Bemærkninger — og heller ikke det af ham i denne Retning stillede Ændringsforslag — om, at Folk, der bor i selvejende Boligselskaber, ikke skal have en saadan Renteret, for det ærede Medlem stiller jo Forslag om, at Indskuddet i disse selvejende Boligselskaber skal bortfalde, og naar der ikke er Indskud, siger det ærede Medlem, saa skal der heller ingen Renteret være. Men Renteretten har ikke nogen Forbindelse hermed; Indskuddene forrentes i Forvejen, og heri sker der naturligvis ingen Ændring; og er der intet Indskud, ja, saa bliver der naturligvis heller ingen Rente paa Indskud. Men Renteretten efter Normen, efter Mønstervedtægten, der følger Lovforslaget, det er noget, der refererer sig til de Prioritetsafdrag, der er foretaget, og de foretages saavel i et Boligselskab og en Andelsboligforening som i de selvejende Boliginstitutioner og i det private Byggeri. Det logiske vilde altsaa være, hvis man anerkender en saadan Renteret, at alle Lejere fik Andel i disse Prioritetsafdrag.

Jeg haaber, som sagt, at den højtærede Indenrigsminister vil fortolke Normen og